

— Шта је ново? запита једнога полицајца.

— Ништа. Пуцао неко на Шевкет-бега, па му убио пратиоца.

— А Шевкет није погинуо?

— Није ни рањен.

— Добро, рећи ће Зеџир. Ако ме неко тражи, ви кажите да сам долазио овде.

Његов се одлазак после тумачио овако. Он је имао намеру да се пријави као осветник Цена-бегов. Али кад је чуо да Шевкет није погинуо — удаљио се.

Ухапсили су после Зеџира Реџу и држали неколико месеца у затвору. Пуштен је из недостатка доказа.

Шевкет-бег је сутрадан по атентату отпутовао за Елбасан, пошто му министар унутрашњих дела Абдурахман Дибра није допустио да отуда доведе пратњу за личну безбедност. Несуђени таст председников затвори се у кућу и дуго није никуда излазио. Исто је тако и Гани-бег у Тирани ретко остављао стан, а кад би се тај случај десио чувало га је више пратилаца.

Бегство из Албаније Цена-бегове браће: Ганија и Хасана

Тринаестога августа двадесетосме пријавише Ганибегу посету Мехмеда Вогла (Мехмеда „Малог“ или Мехмеда „Делије“). Он је долазио из Скадра, где је стално живео после свога качаковања код нас у Дреници. Мехмед одмах пређе на ствар: жени се другом женом и треба му 40 наполеона да исплати прву. Гани-бег одговори да већ доста даје овом и оном и да нема новаца и за женидбена предузећа. „Ако немаш, нађи ми!“ продужавао је гост из Скадра.

Овако дрско понашање некадашњег харамбаше не допаде се ни Гани-бегову момку Мехмеду Бошњаку.

— Да га убијем? упита он Ганија.

— Море, остави га, рећи ће овај. Зар да ми гине овде у кући?

Изгледало је да је Мехмед Мали дошао и с неком опаснијом намером. Звао је послугу Црноглавића да је почасту у граду, али она није хтела да оставља кућу саму. Он опет није желео ту да преноћи и оде увређен.